

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ 1

**ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΚΙΠΛΙΝΓΚ:
ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ**

ΛΑΡΙΣΑ ΜΑΡΤΙΟΣ 2022

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ

Γράμμα από τον εκδότη.....	2
Ράντγιαντ Κίπλινγκ – Βιογραφία.....	4
Πως απέκτησαν τα άλογα τη μακριά τους χαίτη.....	5
Πως απέκτησε το τσιτάχ την ταχύτητά του	7
Πως απέκτησε η πεταλούδα τα πολύχρωμα φτερά της	8
Πως απέκτησε το δελφίνι τη δική του γλώσσα.....	10
Γιατί οι καμηλοπαρδάλεις είναι τόσο ψηλές;.....	11
Πως απέκτησαν οι παπαγάλοι τα πολύχρωμα φτερά τους	12
Πως απέκτησε η ζέβρα τις ρίγες της.....	13
Πως απέκτησε η γάτα τα μουστάκια της.....	15
Πως το αλογάκι της Παναγίας προσαρμόζεται στο περιβάλλον.....	16
Πως απέκτησε ο ελέφαντας τα πελώρια αυτιά του	18
Πως απέκτησε η λεοπάρδαλη τις βούλες της	19

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ

Από τη shadow - teacher¹

(Βασιλική Χριστοφόρου)

Επισκέπτες blogger μου, γεια σας. Βλέπετε στις οθόνες σας το 1^ο τεύχος του περιοδικού μας «ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ¹», ταξίδια των παιδιών σε διάφορες «γειτονιές» του απέραντου κόσμου της γνώσης, Σ' αυτό, οι μαθητές της Στ' τάξης, αφού γνώρισαν τον Ράντγιαρντ Κίπλινγκ, έγραψαν, με τη σειρά τους, τις δικές τους «Απίθανες Ιστορίες», κινούμενοι στο πνεύμα του νομπελίστα συγγραφέα. Ο χαρακτηρισμός «ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ» δεν αναφέρεται μόνο στο γνωστικό αντικείμενο που επεξεργάζονται τα παιδιά κάθε φορά, αλλά και στην ολόθερμη και άμεση ανταπόκρισή τους σε αυτό το προαιρετικό project. Κατά την υλοποίησή του δόθηκε έμφαση στην αυτενέργεια των μαθητών, ώστε να ικανοποιήσουν την ανάγκη τους για δράση και δημιουργία², ενώ για τον εαυτό μου κράτησα έναν δευτερεύοντα, συντονιστικό ρόλο.

Η ιδέα για αυτό το έργο ήρθε μετά την επεξεργασία του κειμένου «Η φάλαινα κι ο οισοφάγος της» στο ανθολόγιο της Ε' - Στ' τάξης του Δημοτικού. Επέλεξα το κείμενο για να ταξιδέψω τους μαθητές μου στον φανταστικό κόσμο του Κίπλινγκ και δεν απογοητεύτηκα από την επιλογή μου.

Οι υποψίες μου ότι το κείμενο είχε προκαλέσει το ενδιαφέρον των μαθητών ενισχύθηκαν, όταν τους ανέθεσα να αναπτύξουν γραπτώς μια ερώτηση που πρότεινε το ανθολόγιο στο τέλος του κειμένου (4. Μπορείτε να γράψετε κι εσείς μια δική σας ιστορία, π.χ. πως απόκτησε τις ραβδώσεις της η ζέβρα;). Οι αντιδράσεις που έλαβα ήταν ενθουσιώδεις. Οι εξηγήσεις που έδωσα για την εργασία ήταν ελάχιστες, ενώ τα παιδιά άρχισαν να διατυπώνουν, προφορικά, τις πρώτες τους ενδιαφέρουσες ιδέες.

Την επόμενη μέρα παρουσιάστηκαν οι εργασίες των παιδιών στην τάξη και από την αρχή φάνηκε ότι ήταν δουλειά που είχε γίνει με πραγματικό μεράκι. Άρα, να' μαστε λοιπόν, παρουσιάζοντας τα έργα των παιδιών, στα οποία προσπάθησα να παρέμβω όσο το δυνατόν λιγότερο – δίνοντας τους την ευκαιρία να γράψουν, να διορθώσουν, να παρουσιάσουν τα έργα τους, να ετοιμάσουν τη βιογραφία του Κίπλινγκ και να δουλέψουν συλλογικά, προσφέροντας τις ιδέες τους σε όλη την πορεία αυτής της

¹ Ο όρος shadow – teacher υπάρχει και χρησιμοποιείται για να δηλώσει τον εκπαιδευτικό που υποστηρίζει έναν μαθητή, ο οποίος χρειάζεται πρόσθετη βοήθεια (καλύπτοντας τα κενά του μαθητή κατά τη μαθησιακή διαδικασία, βοηθώντας τον να διατηρήσει την αυτοσυγκέντρωσή του, να αποκτήσει αυτοεκτίμηση και να αλληλεπιδράσει μέσα στην τάξη) και είναι εγγεγραμμένος στο πρόγραμμα Optimal learning, της πλατφόρμας Step by Stone Association στο Ναϊρόμπι www.steppingstoneskenya.org/new/welcome/the-role-of-a-shadow-teacher

² Δερβίσης Ν. Στέργιος (1999), «Σύγχρονη Γενική Μεθοδολογία της Διδασκαλίας - Μάθησης», Έκδοση 5^η, Θεσσαλονίκη.

προσπάθειας. Τα avatar του project έγιναν με το <https://avatarmaker.com/> και οι φωτογραφίες είναι από το <https://pexels.com>.

Κλείνοντας, θα πρέπει να αναφέρω τα ολοφάνερα οφέλη που αποκομίζουν τα παιδιά από το σύνολο μιας τέτοιας διαδικασίας. Στο νέο Πρόγραμμα Σπουδών για το μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας στο Δημοτικό Σχολείο³ τονίζεται ο θεμελιακός ρόλος της γλώσσας, τόσο ως ατομικού γνωρίσματος όσο και ως κοινωνικού αγαθού. Απώτερος στόχος της γλωσσικής διδασκαλίας είναι οι μαθητές να διευρύνουν το πεδίο της σκέψης τους και να είναι σε θέση να εκφράζονται με ευχέρεια, ώστε να μεταδίδουν τις ιδέες τους και να επικοινωνούν ενεργά. Εξάλλου, κατά τον αυστριακό φιλόσοφο Ludwig Wittgenstein⁴, «τα όρια του ανθρώπου καθορίζονται από τα όρια της γλώσσας του». Έτσι, η αξιοποίηση των νέων πολυδιάστατων ψυχοηχητικών και γλωσσικών δυνατοτήτων των μαθητών της Στ' τάξης, αλλά και η τελειοποίηση του γλωσσικού μηχανισμού και η διαμόρφωση προσωπικού – ατομικού ύφους έκφρασης αυτών είναι απολύτως επιθυμητά⁵.

Το πιο βασικό από όλα, όμως, είναι τα παιδιά να κατακτήσουν τη γνώση με ευχάριστο τρόπο, αλλά και να εκτιμήσουν την αξία μιας απλής ιδέας, η οποία μπορεί να σε οδηγήσει σε απίθανα μονοπάτια. Λοιπόν.....

Μέχρι την επόμενη φορά

³ ΦΕΚ 5877/15 Δεκεμβρίου 2021, τεύχος Δεύτερο, «Πρόγραμμα Σπουδών για το μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας στο Δημοτικό Σχολείο».

⁴ Logisch – Philosophische Abhandlung, 1921.

⁵ Δερβίσης Ν. Στέργιος (1999), «Μεθοδολογία της Διδακτικής και Ειδική Μεθοδολογία της Διδασκαλίας – Μάθησης», Έκδοση

⁵ Βελτιωμένη, Θεσσαλονίκη.

Ράντγιαντ Κίπλινγκ - Βιογραφία

Ο Τζόζεφ Ράντγιαντ Κίπλινγκ (30 Δεκεμβρίου 1865 – 18 Ιανουαρίου 1936) ήταν Βρετανός διηγηματογράφος, ποιητής και μυθιστοριογράφος, κυρίως γνωστός για τις παιδικές του ιστορίες και τις ιστορίες και τα ποιήματα για τους Βρετανούς στρατιώτες στην Ινδία. Γεννήθηκε στην Βομβάη της βρετανικής Ινδίας και μετακόμισε με την οικογένειά του στην Αγγλία, όταν ήταν 6 ετών. Είναι ιδιαίτερα γνωστός για τα έργα μυθοπλασίας. Θεωρείται σημαντικός «πρωτοπόρος στην τέχνη του διηγήματος». Τα παιδικά του βιβλία είναι κλασικά έργα της παιδικής λογοτεχνίας και τα καλύτερα του έργα παρουσιάζουν «ένα ευέλικτο και φωτεινό αφηγηματικό χάρισμα».

Ο Κίπλινγκ ήταν ένας από τους πιο δημοφιλείς συγγραφείς στην Αγγλία, τόσο στην πεζογραφία όσο και στο στίχο, στα τέλη του 19^{ου} και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Ο Χένρι Τζέιμς⁶ είπε ότι ο Κίπλινγκ είναι ο πιο ολοκληρωμένος ιδιοφυής άνθρωπος που γνώρισε ποτέ. Το 1907, ο Κίπλινγκ τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας και έγινε ο πρώτος αγγλόφωνος συγγραφέας που κέρδισε το βραβείο αυτό, αλλά και ο νεότερος αποδεκτής του. Μεταξύ άλλων τιμητικών διακρίσεων, είχε προταθεί για να λάβει τιμές ιππότη, τις οποίες αρνήθηκε. Ο ίδιος, ωστόσο, είχε πει ότι “..... όποιος περιφρονεί τον κόσμο, θα περιφρονηθεί από τον ίδιο...”

Η μετέπειτα φήμη του Κίπλινγκ έχει αλλάξει, σύμφωνα με το πολιτικό και το κοινωνικό κλίμα της εποχής, και οι αντικρουόμενες απόψεις γι’ αυτόν συνεχίστηκαν για μεγάλο μέρος του 20^{ου} αιώνα. Ο Τζορτζ Όργουελ⁷ τον αποκάλεσε «προφήτη του βρετανικού ιμπεριαλισμού».

Μερικά έργα του είναι: Κιμ, Η Εταιρία Στάλκι και Σία, Το καλύτερο διήγημα του κόσμου, Το βιβλίο της ζούγκλας (ήρωας του βιβλίου αυτού είναι ο γνωστός σε όλους Μόγλης), Ο Πακ από το λόφο Πουκ κ.ά.

<https://el.wikipedia.org>

http://ebooks.edu.gr/ebooks/v/html/8547/2003/Anthologio_E-ST-Dimotikou_html-empl/

⁶ ένας από τους σημαντικότερους Αμερικάνους συγγραφείς του 19^{ου} αιώνα, από τους κύριους εκπροσώπους του ρεαλισμού στην λογοτεχνία και Μέλος του Τάγματος της Αξίας

⁷ Κανονικό όνομα Έρικ Άρθουρ Μπλαίρ: ήταν Βρετανός συγγραφέας, λογοτέχνης και δημοσιογράφος

Πως απέκτησαν τα άλογα τη μακριά τους χαιτή

από την Άννα.horse girl.

Τα άλογα κάποτε είχαν πολύ κοντή χαιτή. Για την ακρίβεια, σχεδόν δεν φαινόταν. Παλιά ζούσαν όλα τους στο κοντό λιβάδι, που ήταν τεράστιο. Εκεί, το μόνο φαγητό που είχαν ήταν το κοντόχορτο. Αυτό ήταν ένα βότανο που δεν άφηνε την χαιτή των αλόγων να μεγαλώσει.

Μια μέρα, ένα κορίτσι έφτασε στο κοντό λιβάδι κατά λάθος, καθώς εξερευνούσε το δάσος και έχασε το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι της. Ένα άλογο, η Αύρα, είδε το κορίτσι μόνο, το λυπήθηκε και του πρότεινε να μείνει μαζί της για το βράδυ. Της είπε πως θα ήταν καλύτερα να γυρίσει σπίτι της το πρωί, ώστε να είναι πιο ασφαλής.

Το επόμενο πρωί, το άλογο πρότεινε στο κορίτσι να πάει μαζί του να βρούνε νερό.

- Έλα, ανέβα πάνω στη ράχη μου!

- Εγώ; Δηλαδή με αφήνεις;

- Ναι και βέβαια!

Πρώτη φορά ανέβηκε σε άλογο το κορίτσι αυτό. Ήταν μαγικά! Ένωθε τόσο δεμένη μαζί του, που ξεχάστηκαν και δεν πήγανε για νερό. Απλά, πήγανε την καλύτερη βόλτα της ζωής τους! Δεν μπορούσανε, πλέον, να είναι χώρια και έτσι το κορίτσι έμεινε κοντά στην Αύρα για άλλες τρεις ημέρες.

Όταν, τελικά, έφυγε το κορίτσι, η Αύρα άρχισε να κλαίει. Ξαφνικά, λοιπόν, αποφάσισε να την ακολουθήσει. Όταν το κορίτσι κόντευε να φτάσει στο σπίτι του, γύρισε και είδε το άλογο που την ακολουθούσε. Αμέσως έτρεξε να το αγκαλιάσει. Η Αύρα αποφάσισε να μείνει

εκεί. Μετά από πολλούς μήνες, η χείτη της άρχισε να μεγαλώνει, επειδή δεν έτρωγε πλέον κοντόχορτο, αλλά καρότα. Αρκετό καιρό αργότερα, τα υπόλοιπα άλογα έμαθαν πως η Αύρα είχε φύγει και αποφάσισαν να πάνε να ζήσουν με τους ανθρώπους και αυτά. Αφού έφυγαν από το κοντό λιβάδι, όλα τα άλογα σταμάτησαν να τρώνε κοντόχορτο και μεγάλωσε η χείτη τους! Να γιατί τώρα τα ζώα αυτά έχουν μακριά χείτη.

Πως απέκτησε το τσιτάχ την ταχύτητά του

από τον Billaroni

Γεια σας γλυκά παιδάκια (συγνώμη, παιδάκια ήθελα να πω). Είμαι ο Βούλας, το τσιτάχ και αυτή είναι η αδερφή μου, η Ρούφη. Θα σας πω την ιστορία για το πως απέκτησα την ταχύτητά μου.

Όλα άρχισαν στην Τσίπολη (την πόλη των τσιτάχ):

Βούλας: Ποπό! αυτό το αυτοκίνητο πάει πολύ γρήγορα ! Μακάρι να πήγαινα και εγώ έτσι.

(άγνωστο τσιτάχ): Ώστε θες και εσύ να πας τόσο γρήγορα.

Βούλας: Ποιος είσαι εσύ;

(άγνωστο τσιτάχ): Είμαι γυμναστής και με λένε Τσι.

Βούλας: Τσι λοιπόν; Χάρηκα για τη γνωριμία.

Τσι: Θες να σε βοηθήσω να τρέχεις τόσο γρήγορα όσο το αυτοκίνητο που πέρασε;

Βούλας: Άμα θέλω λέει!!!

Τσι: Στις 5:00 μ.μ. να είσαι στο γυμναστήριο.

Μέρα με τη μέρα, εβδομάδα με την εβδομάδα, μήνα με το μήνα, χρόνο με το χρόνο, ο Βούλας κατάφερε, με σκληρή προπόνηση, να μπορεί να τρέχει γρήγορα.

Τσι: Για να σε δω! Έπιασε τόπο η εκπαίδευση, μετά από τόσο καιρό, ή μπα; 1-2-3 πάμε!!!

Μετά από πέντε λεπτά... και αφού φαινόταν πια μόνο η σκόνη που άφηνε πίσω του ο Βούλας.....

Τσι: Ποπό έπιασε! Είσαι το πιο γρήγορο πλάσμα που έχω γνωρίσει!

Βούλας: Ευχαριστώ Τσι!

Τσι: Δεν κάνει τίποτα!

Φυσικά, τα νέα του Βούλα διαδόθηκαν γρήγορα στην Τσίπολη. Όλα τα υπόλοιπα τσιτάχ θέλησαν και αυτά να τρέχουν γρήγορα σαν τον Βούλα. Απευθύνθηκαν, λοιπόν, στον Τσι, που ανέλαβε την προπόνησή τους. Το γυμναστήριό του έκανε χρυσές δουλειές και αυτός έγινε περιζήτητος.

Και έτσι, από τότε, όλα τα τσιτάχ τρέχουν γρήγορα.

Πως απέκτησε η πεταλούδα τα πολύχρωμα φτερά της

από τη Δέσποινα

Μέσα στα βρεγμένα, από την βροχή, φύλλα ενός δέντρου, μια κάμπια μεταμορφώθηκε σε πεταλούδα. Τα φτερά της πεταλούδας είχαν ένα μονότονο γκριζο χρώμα, γεγονός που έκανε την πεταλούδα να στενοχωριέται πολύ. Αποφάσισε, λοιπόν, να δώσει λύση στο πρόβλημα της. Συμβουλευτήκε τη βελανιδιά, όπου ζούσε, αλλά της είπε να συμβουλευτεί την σοφή κουκουβάγια, γιατί θεωρούσε ότι εκείνη ήξερε καλύτερα. Πήγε, έτσι, στην καλύβα όπου ζούσε η κουκουβάγια και τη ρώτησε:

-Πως μπορώ να αποκτήσω πολύχρωμα φτερά;

Εκείνη της απάντησε:

-Θα πρέπει να βρεις ένα ουράνιο τόξο, να βουτήξεις μέσα του και την επόμενη μέρα θα έχεις πολύχρωμα φτερά! Δυστυχώς, όμως, δεν ξέρω που μπορείς να βρεις ένα. Γι' αυτό πρέπει να ρωτήσεις τον ήλιο.

Η πεταλούδα την ευχαρίστησε και έπειτα έφυγε.

Έτσι, μια ηλιόλουστη μέρα πέταξε ψηλά, βρήκε τον ήλιο και τον ρώτησε εάν μπορεί να την βοηθήσει να αποκτήσει πολύχρωμα φτερά. Εκείνος της απάντησε:

- Ναι, μπορώ να σε βοηθήσω και θα σου που βρίσκεται το ουράνιο τόξο, υπό έναν όρο.
- Τι όρο, είπε η πεταλούδα.
- Θα σου βάλω ένα αίνιγμα να απαντήσεις, αν το βρεις σωστά, αύριο θα βρεις το ουράνιο τόξο και θα έχεις πολύχρωμα φτερά.

Η πεταλούδα απάντησε χαρούμενη:

- Θα κάνω ότι μπορώ για να αποκτήσω αυτό που θέλω.
- Τέλεια, τώρα θα σου πω το αίνιγμα, είπε ο ήλιος. *“Γεννημένη σε κουκούλι, μαθημένη από μικρούλι, να κουνάει με χαρά τα δικά της τα φτερά. Τι είναι;”*

Η πεταλούδα προβληματίστηκε, σκέφτηκε για πολύ ώρα και ξαφνικά φώναξε: «Εγώ είμαι, η σωστή απάντηση είναι η πεταλούδα!».

- Πολύ σωστά, απάντησε ο ήλιος. Αύριο, στο τέρμα του δάσους θα βρεις ένα ουράνιο τόξο, θα βουτήξεις μέσα του και θα έχεις πολύχρωμα φτερά!

Εκείνη άρχισε να χοροπηδάει από την χαρά της! Έτσι, την επόμενη μέρα που ξύπνησε έκανε ότι της είπε ο ήλιος και, αμέσως, είδε ότι είχε πολύχρωμα φτερά, ακριβώς όπως τα φανταζόταν. Πέταξε να τα δείξει στις φίλες της και τις είπε την εμπειρία της. Αυτές

ενθουσιάστηκαν, οπότε πήγαν και έκαναν ότι και η πεταλούδα και το είπαν και σε άλλες πεταλούδες. Γι' αυτό οι πεταλούδες έχουν πολύχρωμα φτερά.

Πως απέκτησε το δελφίνι τη δική του γλώσσα

από την Εβιάννα

Μια μέρα, πέντε με έξι δελφινάκια μαζεύτηκαν όλα μαζί κι έλεγαν διάφορα.....

-Τι λέτε να κάνουμε; είπε ένα δελφίνι.

-Θέλετε να παίξουμε ένα παιχνίδι; είπε ένα άλλο.

-Ναι!!! Τι παιχνίδι; είπαν τα υπόλοιπα.

-Πρώτα θα χωριστούμε σε 2 ομάδες από δελφίνια...

Χωρίστηκαν, τελικά σε 2 ομάδες από 3 δελφίνια..

-Τώρα πρέπει, με διάφορους ήχους και κινήσεις, να πούμε μια πρόταση, δηλ. σαν να παίζουμε παντομίμα με ήχους. Όταν λέω ήχους, εννοώ ήχους όπως ααααα....., οοοοοο....., ιιιιι.... Απαγορεύεται να λέμε λέξεις όπως θάλασσα, κοχύλι και άλλα.

-Ωραία ξεκινάμε!!

Ξεκίνησαν να παίζουν, η μια ομάδα αντίπαλη στην άλλη. Στην αρχή το σκορ ήταν 5-4 μετά 7-8, μέχρι που ένα δελφίνι είπε...

-Αυτή η γλώσσα είναι τέλεια!!

-Γιατί δεν δημιουργούμε μια δικιά μας δελφινίσια γλώσσα μόνο με ήχους ; Έτσι δεν θα μας καταλαβαίνουν οι άνθρωποι και δεν θα μας κυνηγάνε! πρότεινε ένα δελφίνι.

-Καλή ιδέα!! Είπαν όλα μαζί.

Έτσι δημιούργησαν μια δικιά τους γλώσσα, μόνο με ήχους, που με τον πέρασμα των χρόνων όλα τα δελφίνια την χρησιμοποιούσαν και, έτσι, δεν τα έπιαναν οι άνθρωποι....

Γιατί οι καμηλοπαρδάλεις είναι τόσο ψηλές;

από την Eliana.d

Μια φορά και έναν καιρό, σε ένα δάσος μακρινό, κοντά στην Ταϊλάνδη ζούσε μια οικογένεια καμηλοπαρδάλειων που ονομαζόταν Κιτρινοτεράστιοι. Αυτή η οικογένεια είχε 7 παιδιά και ήταν όλα κορίτσια. Ήταν τα ιερά ζώα της φυλής ιθαγενών Karen-Paduang⁸. Το χαρακτηριστικό αυτής της φυλής είναι ότι επιμηκύνουν τον λαιμό τους με την χρήση τεράστιων δαχτυλιδιών. Θεωρούσαν ότι ο μακρύς λαιμός είναι δείγμα ομορφιάς.

Κάθε μέρα οι καμηλοπαρδάλεις έπαιζαν ένα παιχνίδι, που τους είχε μάθει ο μάγος της φυλής των ιθαγενών. Αν έπαιζες αυτό το παιχνίδι, ο λαιμός σου θα γινόταν τόσο ψηλός που θα έφτανες έως και τα 4,5 μέτρα. Έτσι και έγινε. Μετά από λίγα χρόνια, τα κορίτσια είχανε μακρύ λαιμό και συνολικό ύψος 4,5 μέτρα η καθεμία (καταλαβαίνετε, τώρα, γιατί οι Karen-Paduang τα είχαν ως ιερά ζώα). Όταν περπατούσαν στο δρόμο, όλοι τις θαύμαζαν για την κομψή και ψηλόλιγνη σιλουέτα τους. Είχαν γίνει πραγματικά πρότυπα για όλες τις καμηλοπαρδάλεις, για αυτό όλες έκαναν το ίδιο για να μακρύνουν το λαιμό τους. Έτσι, από τότε έχουν ψηλό λαιμό. Οι 7 αδερφές αποφάσισαν να πάνε στην Αφρική, για να λάβουν μέρος στα καλλιστεία που διοργανώνονταν εκεί. Ήξεραν πως θα ξεχώριζαν με τον ιδιαίτερο λαιμό τους... Φυσικά και κέρδισαν το πρώτο βραβείο! Από τότε, οι καμηλοπαρδάλεις ζουν εκεί. Οι καημένοι οι ιθαγενείς στην Ταϊλάνδη τις ψάχνουν ακόμα!!!

⁸ Τα κορίτσια της φυλής αυτής, ξεκινώντας από την ηλικία των 5 ετών, βάζουν δαχτυλίδια χαλκού γύρω από τους λαιμούς τους, αυξάνοντας σταδιακά τον αριθμό τους. Μέχρι το τέλος της ζωής, το βάρος των δαχτυλιδιών για ορισμένους εκπροσώπους της φυλής φτάνει αρκετά κιλά και το ύψος είναι πάνω από 20 εκατοστά. https://www.thailand-trip.org/el/zhenshiny-s-dlinny-mi-sheyami#2_1

Πως απέκτησαν οι παπαγάλοι τα πολύχρωμα φτερά τους

από την gold girl

Ο Jacob, ένας παπαγάλος της ζούγκλας, ήταν ο μοναδικός που είχε γκρι φτερά. Οι άλλοι παπαγάλοι είχαν ροζ, μπλε, κίτρινο, μωβ και άλλα χρώματα, αλλά μόνο από ένα ο καθένας. Ο παπαγάλος σκέφτηκε να πάει στη μάγισσα κουκουβάγια, τη Zen, και να της πει το πρόβλημά του. Αυτή του πρότεινε, όταν θα έχει ηλιοβασίλεμα και ο ουρανός θα είναι κόκκινος, να πετάξει και να περάσει μέσα από αυτόν. Έτσι, ο Jacob περίμενε ώσπου να δύσει ο ήλιος και, τότε, πήγε και πέταξε μέσα στα χρώματα του ηλιοβασιλέματος. Είδε, όμως, ότι έγινε κόκκινος σε λίγα μόνο σημεία: στο κεφάλι και στην πλάτη του. Τότε, σκέφτηκε να πάει στον σοφό βάτραχο, τον Jerry, μήπως του δώσει κάποια άλλη συμβουλή. Αυτός του είπε να πάει στο γρασίδι και να αρχίσει να κυλιέται. Όμως, ξανά, είχε πρασινίσει σε μερικά σημεία, λίγο πιο κάτω από τα κόκκινα φτερά του. Το αρχικό γκρι χρώμα του ήταν πολύ περισσότερο. Σκέφτηκε πως κάμποσο μπλε θα του πήγαινε, γι' αυτό πήγε στη Λουλού, την πονηρή αλεπού. Εκείνη του είπε να πετάξει ανάποδα στην θάλασσα, με την πλάτη του. Πήγε και το έκανε, αποκτώντας, έτσι, κάμποσα μπλε φτερά.

Αφού ο Jacob κατάλαβε, τώρα, ποιο ήταν το κόλπο για να χρωματίζει τα φτερά του, αποφάσισε να δράσει μόνος του πια! Για να αποκτήσει κίτρινα φτερά, πήγε σε ένα λιβάδι με ηλιοτρόπια και πέρασε από μέσα. Στο τέλος, σκέφτηκε να φροντίσει το πρόσωπό του. Έκανε ηλιοθεραπεία για ώρες και το ράμφος του έγινε πορτοκαλί. Όταν ολοκλήρωσε τη μεταμόρφωσή του, οι υπόλοιποι παπαγάλοι σχεδόν δεν τον αναγνώρισαν. Του έκαναν πολλές ερωτήσεις, θέλοντας να μάθουν πως κατάφερε να αλλάξει τόσο πολύ την εμφάνισή του. Τους εξήγησε με λεπτομέρειες και όλοι πέταξαν, αμέσως, για να γίνουν σαν αυτόν. Έτσι απέκτησαν οι παπαγάλοι τα πολύχρωμα φτερά τους!

Πως η ζέβρα απέκτησε τις ρίγες της.

από τη Μαρία

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε σε μια φάρμα ένα γκρίζο άλογο, ο Roben. Του Roben δεν του άρεσε το χρώμα του, κοίταζε όλα τα άλλα άλογα και στεναχωριόταν. Πιο πολύ θαύμαζε τη φίλη του, τη Sally, που είχε ένα καφέ, χρυσό δέρμα. Απογοητευμένος ο Roben ξεκίνησε ένα μεγάλο ταξίδι, μήπως και βρει κάποιον τρόπο να αλλάξει το χρώμα του. Στην διαδρομή συνάντησε ένα φλαμίνγκο που ήταν ροζ. Του άρεσε το χρώμα, μα του φάνηκε λίγο μονότονο. Αργότερα συνάντησε μια καμηλοπάρδαλη. Του άρεσαν οι βούλες που είχε, μα ήταν πολύ παρδαλές για τον σοβαρό του χαρακτήρα. Του άρεσαν και οι πιγκουίνοι, μα είχαν μαύρο σώμα και άσπρη κοιλιά. Πίστευε ότι αυτά τα χρώματα δεν ταιριάζουν σε ένα άλογο. Τέλος συνάντησε τα παγώνια, μα κατάλαβε πως τα παρδαλά χρώματα και οι φουντωτές ουρές τους δεν ταιριάζουν σε ένα άλογο και συνέχισε το ταξίδι του λυπημένος. Ξαφνικά, άκουσε μια φωνή:

- Ε! Εδώ πάνω, πάνω στο δέντρο.
- Ποιος μιλάει; αναρωτήθηκε το άλογο και είδε έναν σκίουρο να κατεβαίνει από το δέντρο.
- ΟΥΑΟΥ τι τεράστια ουρά! είπε το άλογο.
- Δεν έχω δει ποτέ μου από κοντά γαϊδούρι, είπε ο σκίουρος.
- Δεν είμαι γαϊδούρι, άλογο είμαι, διαμαρτυρήθηκε ο Roben. Φίλε μου σκίουρε, μπορείς να με βοηθήσεις να αλλάξω το χρώμα μου;
- Φυσικά, γι' αυτό είναι οι φίλοι! απάντησε ο σκίουρος.

Πήρε μια μαύρη και μια άσπρη κιμωλία και τον έβαψε. Ο Roben κοιτάχτηκε στο ποτάμι και είπε:

- Ουαααου, ευχαριστώ πολύ σκίουρε.
- Δεν κάνει τίποτα, απάντησε ο σκίουρος.
- Από τώρα και στο εξής θα σταματήσουν να με φωνάζουν άλογο, πρέπει να αλλάξω όνομα, είπε.

- Θα σε φωνάζω ζέβρα, καλύτερα θα σου πηγαίνει, απάντησε ο σκίουρος, περήφανος που βοήθησε τον Roben.

- Ναι, καλά λες, θα μου ταιριάζει, είπε ο Roben.

Ευχαριστημένοι οι δύο φίλοι συνέχισαν το ταξίδι τους χαρούμενοι! Από τότε, όλες οι ζέβρες έχουν άσπρες και μαύρες ρίγες.

Πως η γάτα απέκτησε τα μουστάκια της

από τη Μάτο

Μια μέρα, μια μικρή γατούλα αποφάσισε να φύγει από το σπίτι της και να πάει στο δάσος. Είχε μεγάλη περιέργεια να δει πώς ήταν η ζωή εκεί. Έτσι, κρυφά από τη μαμά της έφυγε για το δάσος. Ήταν ενθουσιασμένη και, συγχρόνως, φοβισμένη για το τι θα αντικρίσει. Κατά τη διαδρομή της, ανέβηκε σε ένα μεγάλο δέντρο όπου ήταν μια κουκουβάγια, που έπλεκε χρησιμοποιώντας μεταξωτά νήματα. Έτσι γρήγορα που περνούσε από εκεί, μπλέχτηκε με τα νήματα. Μπήκαν μπροστά στο πρόσωπο και στην μουσούδα της, με αποτέλεσμα να μην βλέπει. Τα νήματα από τα μάτια της είχαν φύγει, αλλά κόλλησαν στη μουσούδα της. Όσο κι αν προσπαθούσε να τα βγάλει δεν τα κατάφερε. Έτσι, γύρισε απογοητευμένη στο σπίτι της. Η μητέρα της, μόλις την είδε, πήγε κοντά της. Η μικρή γατούλα της εξήγησε και η μητέρα της, την αγκάλιασε.

-Γιατί έφυγες; είπε εκείνη.

-Είχα μεγάλη περιέργεια για να δω τι υπήρχε στο δάσος. Μετανιώνω! απάντησε η μικρή γατούλα.

Παρόλα αυτά, η μητέρα της δεν κατάφερε να βγάλει τα νήματα από την μουσούδα της. Μέρα με τη μέρα, όμως, τα συνήθιζε και της άρεσαν. Δε θέλησε να τα βγάλει. Άλλωστε, της ταίριαζαν τόσο πολύ! Όλες οι γατούλες τη ζήλευαν και, έτσι, μια μέρα αγόρασαν κι αυτές μεταξωτά νήματα και τα έβαλαν στη μουσούδα τους. Ύστερα, τα έβαψαν με διάφανη μπογιά. Ήταν πιο όμορφες από ποτέ! Η μικρή αυτή γατούλα έγινε η αιτία για να αλλάξει όλο το είδος των γάτων!

Πως το αλογάκι της Παναγίας προσαρμόζεται στο περιβάλλον⁹

από την Omega_Wolf

Κάποτε ήταν ένα καταπράσινο αλογάκι της Παναγίας που λεγόταν Αλμπέρτο. Ζούσε σε ένα δάσος γεμάτο δέντρα, γρασιδί και πανέμορφα λουλούδια. Κάθε πρωί έπαιζε κυνηγητό με τα τριαντάφυλλα και, το βράδυ, κρυφτό με τα γαρίφαλα.

«Αυτή τη φορά δεν θα με βρεις!», είπε το γαρίφαλο.

Όμως, ακόμα και αν ήταν βράδυ, το γαρίφαλο έλαμπε από ομορφιά και ο Αλμπέρτο το έβρισκε κάθε φορά. Κατά βάθος, το έντομό μας είχε ένα πρόβλημα. Νόμιζε ότι ήταν άσχημος και ότι τα όμορφα λουλούδια έπαιζαν μαζί του γιατί τον λυπόντουσαν.

«Κοίτα να δεις τι λεπτά πόδια που έχω, και γιατί το κεφάλι μου είναι τρίγωνο;» αναρωτιόταν.

Μια ηλιόλουστη μέρα ξύπνησε πάνω σε ένα φύλλο. Πήγε, λοιπόν, να περάσει την μέρα του κυνηγώντας τα πονηρά τριαντάφυλλα. Καθώς περπατούσε από δέντρο σε δέντρο, ο Αλμπέρτο αντίκρισε ένα παράξενο, αλλά και πανέμορφο, λουλούδι. Πήγε κοντά του και το ρώτησε:

«Πως σε λένε λουλούδι;».

Αυτό απάντησε «Με λένε ορχιδέα και μόλις φύτευσα εδώ».

Ο Αλμπέρτο δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Να φοβηθεί; Να εκπλαγεί; Όμως δεν φοβήθηκε, γιατί τον παρέσυρε η ομορφιά της ορχιδέας.

«Ξέρεις είσαι πολύ όμορφη ορχιδέα!».

Αυτή κοκκίνισε και του απάντησε «Ευχαριστώ πολύ. Εσύ είσαι ο πρώτος που γνώρισα, οπότε, αν χρειαστείς καμία χάρη, θα είμαι εδώ».

Μετά, ο Αλμπέρτο άρχισε να σκέφτεται πάλι (Μήπως επειδή είμαι άσχημος με λυπάται και η ορχιδέα; Μακάρι να ήμουν όμορφος, ίσως τότε θα της αρέσω, έστω και λίγο). Τότε, η ορχιδέα γέλασε και είπε:

«Ωστε ομορφιά θέλεις; Τέλεια, θα σου τη δώσω».

⁹ Το έντομο «αλογάκι της Παναγίας» ή μαντώδες έχει μεγάλη ικανότητα προσαρμογής στο περιβάλλον. Το χρώμα του κυμαίνεται από το σταχτί έως το πράσινο ή το καφέ, ώστε να μοιάζει με το φυτικό περιβάλλον όπου ζει. Ένα είδος του (orchid mantis), από την κατάλληλη γωνία, μοιάζει με λουλούδι και όχι με έντομο. <https://everywherewild.com/orchid-mantis/>

Ο Αλμπέρτο πήγε να την ρωτήσει πως ήξερε τις σκέψεις του, αλλά όλα άρχισαν να γυρίζουν και, ξαφνικά, μεταμορφώθηκε σε Αλογάκι Παναγιάς της Ορχιδέας (Orchid Mantis).

Η ορχιδέα του είπε «Δεν έχω την δύναμη να σε κάνω τελείως ορχιδέα σαν εμένα, αλλά μπορώ να κάνω αυτό».

Ο Αλμπέρτο δεν ενοχλήθηκε από αυτό. Βασικά, του άρεσε.

«Ουαου με λατρεύω!!! Σε ευχαριστώ ορχιδέα!».

Αυτή απάντησε «Κανένα πρόβλημα, θα είμαι εδώ αν με χρειαστείς».

Από τότε, όλα τα αλογάκια εκείνης της περιοχής πήγαιναν στην ορχιδέα και γινόντουσαν Αλογάκια Παναγιάς της Ορχιδέας, για να μοιάσουν σαν τον Αλμπέρτο.

Πως απέκτησε ο ελέφαντας τα πελώρια αυτιά του

από την Throielephant

Μια μέρα, βαθιά στη ζούγκλα, σε μια πανέμορφη λίμνη, ζούσαν πολλοί ελέφαντες. Ήταν ένας συγκεκριμένος ελέφαντας που αγαπούσε πολύ μια ελεφαντίνα! Ντρεπότανε να της το πει, μήπως δεν ένιωθε κι αυτή το ίδιο! Δεν ήξερε τι να κάνει! Οι παπαγάλοι, οι πιο κουτσομπόληδες σε όλη τη ζούγκλα, ήξεραν τι να κάνει! Τότε ανέλαβε ο ένας να πάει και να του πει την ιδέα τους, ο άλλος να ετοιμάσει ένα ειδικό πατητήρι για αυτιά ελεφάντων, ο άλλος πυροτεχνήματα και οι υπόλοιποι τα σχέδια στον ουρανό.

Πήγε ο πρώτος παπαγάλος στον ελέφαντά μας και του είπε πως σκέφτηκαν όλοι μαζί να «ισιώσει» τα μικρά του αυτιά, για αρχή. Αυτός συμφώνησε, γιατί θα έκανε τα πάντα για την ελεφαντίνα! Οπότε ακολούθησε τον παπαγάλο, που τον πήγε σε έναν κορμό δέντρου. Εκεί είχαν φτιάξει το πατητήρι! Έτσι ο ελέφαντας, τον οποίο να διευκρινίσω ότι τον λέγανε Τάκη Ελεφαντάκι, έβαλε το πρώτο του αυτί στην ειδική υποδοχή, η οποία ήταν πάνω στον κορμό του δέντρου, και το ίσιωσε. Μετά, ακολούθησε το ίδιο και στο άλλο του αυτί. Του είπε ο παπαγάλος να σηκώσει τα δύο του, τεράστια τώρα πια αυτιά, και τι να δει ο Τάκης; Σχηματίστηκε μια πελώρια καρδιά! Ο παπαγάλος του είπε: «Τα υπόλοιπα εμείς, εσύ απλά να είσαι ο εαυτός σου!». Ο Τάκης, λοιπόν, άφησε τα υπόλοιπα στα χέρια των παπαγάλων, που τους εμπιστεύονταν!

Έτσι, πήγαν οι παπαγάλοι την Ντίνα, την ελεφαντίνα, σε ένα πανέμορφο σημείο στη ζούγκλα. Έριξαν πυροτεχνήματα πολλά, που έγραφαν Ντίνα-Τάκης, και από δίπλα; Συγκεντρώθηκαν οι παπαγάλοι και σχημάτισαν, με τα σώματά τους, μια τεράστια καρδιά. Μπαίνει κι ο Τάκης στο σκηνικό εκείνο, σηκώνει τα αυτιά του, συγκινείται η Ντίνα! Όλοι οι άλλοι ελέφαντες βλέπουν την επιτυχία που είχαν τα μεγάλα αυτιά του Τάκη και τρέχουν, όλοι, στους παπαγάλους, για να «περιποιηθούνε» και τα δικά τους αυτιά. Έτσι, λοιπόν, απέκτησαν οι ελέφαντες τα πελώρια αυτιά τους! (Και οι παπαγάλοι τη δουλειά της προξενήτρας του δάσους!).

Πως απέκτησε η λεοπάρδαλη τις βούλες της

από την .Vasiliki._4

Μια μέρα, μία λεοπάρδαλη, η Αφροδίτη, όταν ξύπνησε, συνειδητοποίησε ότι είχε κάτι κόκκινες βούλες πάνω στο σώμα της. Έτσι, αποφάσισε να πάει σε έναν γιατρό να της πει τι έχει. Η Αφροδίτη πήγε στον γιατρό, ο οποίος της είπε ότι αυτές οι κόκκινες βούλες είναι σπυράκια και ότι έχει ανεμοβλογιά. Η λεοπάρδαλή μας ήξερε ότι αν μάθαιναν οι φίλες της πως έχει ανεμοβλογιά δε θα την έκαναν παρέα. Γι' αυτό σκέφτηκε να βάψει τα σπυράκια της.

Άρχισε, λοιπόν, να σκέφτεται τι χρώμα να τα βάψει. Στην αρχή σκέφτηκε το μπλε, αλλά το είχε ήδη πάνω της μία φίλη της και δεν ήθελε να είναι ίδιες. Μετά σκέφτηκε το πράσινο, όμως είδε ότι τη χλόμιαζε. Ύστερα, σκέφτηκε το πορτοκαλί, αλλά αμέσως συνειδητοποίησε ότι ήτανε της μόδας πέρυσι το καλοκαίρι και τώρα δε φοριότανε. Δεν ήθελε να την κοροϊδεύουνε ότι ήταν εκτός μόδας! Τότε της ήρθε μία ιδέα! Το μαύρο είναι πάντα επίκαιρο, άσε που το προτείνουνε και οι διάσημοι σχεδιαστές της ζούγκλας ως το κυρίαρχο χρώμα της φετινής σεζόν. Έτσι, δοκίμασε να βάψει τα σπυράκια της μαύρα και είδε ότι αυτό το χρώμα ούτε την πάχαινε ούτε την κόνταινε, αλλά έδινε μία εκλεπτυσμένη κομψότητα στην εμφάνισή της.

Μόλις την είδαν οι φίλες της, πήγαν και εκείνες να σχηματίσουν πάνω στο σώμα τους μαύρες βούλες. Και, από τότε, οι λεοπαρδάλεις έχουν μαύρες βούλες.

